

Recapitalització de les caixes: Crònica d'un procés fallit

- Principis del 2009: quan s'hauria d'haver iniciat la capitalització, com a la resta d'Europa, es posa en marxa el Fons d'Adquisició d'Actius (FAAF).
- Juny del 2009: s'aprova la creació del FROB, però no es posà en marxa fins gairebé un any més tard. I això va desencadenar el moviment de concentració, d'una manera atropellada, sense ordre, amb fusions intraterritorials i creació de SIPs.
- Febrer de 2011: s'aprova el RD de reforçament del sistema financer. S'augmenten i anticipen els requisits de core capital discriminant les caixes, a les que s'exigeix comptar amb un 10% de core capital, davant del 8% de la resta.

En tot aquest procés **no s'han exigít responsabilitats** a cap dels gestors que han abocat a les Caixes d'Estalvis a aquesta situació. I més quan alguna d'aquestes persones continua en el càrrec, malgrat les més que possibles responsabilitats tant legals com morals que se li poden i han d'exigir.

L'Executiu, en una actuació que es pot considerar com improvisada i caòtica, va canviar les regles del joc a la meitat de la partida, elevat els requisits de capital tot buscant apaivagar als mercats, però deixa en segon pla l'exigència de sanejar els balanços. **L'objectiu: no deixar cap sortida a les caixes, s'havien de privatitzar sí o sí.** Aquesta elevació de requisits, no obstant això, no ha servit per a reforçar la confiança. Per contra, sí ha tingut conseqüències, com a mínim singulars:

a) La **venta precipitada i a preus de saldo** dels dos grups que han sortit a Borsa: Bankia i Banca Cívica. Ambdues per la valoració extremadament baixa han quedat a la vora de la conversió en fundacions.

b) Se li dóna **un ultimàtum de 25 dies** a Liberbank i BMN perquè arribin al 10% de core capital, sortint a borsa o incorporant a inversors privats per més del 20% del seu capital. Crida l'atenció aquest ultimàtum a dues entitats que compten amb un core capital de més del 9%.

c) Així mateix, divendres passat el Banc de España i el Ministeri de Economia, van decidir la **nacionalització** gairebé total de NCG i CX i totalment la d'UNIMM. Tres grups que procedeixen de la fusió intrarregional de caixes que mai s'haurien d'haver autoritzat.

d) I per últim queda la **intervinguda CAM**, "el pitjor del pitjor" va dir MAFO parafrasejant al capità Renault de Casablanca quan ordena tancar el Rick's Cafè: "Quin escàndol, quin escàndol, he descobert que aquí es juga".

Encara no sabem si serà necessari més capital. En qualsevol cas, el procés que ara es dóna per conclòs no ha fet sinó tornar a la casella de sortida. Amb la experiència acumulada després de successives crisis bancàries, semblava que només calia seguir el camí de rajoles grogues. No obstant això, al final només hi havia un pobre home espantat. Sense rastre del famós Mafo de Oz.

Esperem que en el futur el Govern i el Banc de España **no perdin la ruta de sortida a la necessària reestructuració del sector.** Així mateix és imprescindible que es reactivi **la circulació del crèdit** per a assolir el necessari **creixement econòmic** que afavoreixi la **creació d'ocupació**, que en aquests moments és la principal prioritat.

I a CCOO el que reclamem és que aquesta reestructuració es completi amb un compromís social que garanteixi el menor traumatisme possible per a les plantilles afectades.